

Tittamari Marttinen

Noora

ja täyden kuun kestit

Tittamari Marttinen

Noora ja täyden kuun kestit

SAGA Egmont

Noora ja täyden kuun kestit

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2010, 2021 Tittamari Marttinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728046661

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1. Maila vauhtiin ja pallo taivaalle!

- Maila taakse! Noora, vie maila kunnolla taakse ennen kuin lyöt! Ursula huusi.

- Minähän vien sen taakse, minä mutisin.

Pallotykki syötti palloja taukoamattomana virtana, mutta minä päätin pitää juomatauon. Ei huvittanut pamauttaa enää yhtään rysty- eikä kämmenlyöntiä. Vihasin tennistä. Maila oli painava ja pallo sinkoili minne sattui. En kyllä ikinä oppisi pelaamaan kunnolla. Syöttäminen oli kauheinta, mitä tiesin. Ja kohta Ursula ehdottaisi, että harjoitellaan syöttämistä.

- Noora ja Janne, minulla on idea! Mitä jos harjoitellaan vähän aikaa pelkkiä syöttöjä? Ursula hihkui.

- Ei kiitos, minä torjuin. - Ei nyt, ei tänään, ei mielellään huomennakaan.

Miksi ihmeessä sitten harrastin tennistä? Hyvä kysymys! Koko viikonloppu oli mennyt tenniskentällä. Janne ja minä olimme aikoneet mennä elokuvaan, mutta kaikki hyvät leffat olivat menneet sivu suun. Olin luvannut käydä Emmen kanssa sirkuksen päivänäytöksessä, mutta olin joutunut soittamaan Emmalle ja siirtämään tapaamista.

Kaikki johtui Ursulasta. Teki mieli sanoa, että kaikki oli Ursulan syytä. Hän oli Jannen serkku ja tullut Loisteeseen kyläilemään syysloman ajaksi. Meillä olisi koko viikko syyslomaa, eli kaksi viikonloppua ja niiden välissä viisi arkipäivää. Olimme hurranneet ilosta, kun olimme kuulleet siitä. Olimme jopa epäilleet, että saattaisimme vähän pitkästyä. Mutta sitten Ursula oli pölähtänyt

Jannen vieraaksi, ja sen jälkeen olimme olleet koko ajan vauhdissa. Ursula halusi uida ja Ursula halusi pelata tennistä. Ursula halusi sitä ja Ursula halusi tätä. Janne hyppeli Ursulan toiveiden mukaan kuin vieteriukko. Ja pyysi minut mukaan. Halusin nähdä Jannea ja tietysti yritin olla ystävällinen myös Ursulalle, mutta kieltämättä pinnani alkoi kiristyä. Eikö Ursula koskaan väsynyt? Hänen piti joka hetki keksiä jotain tekemistä, jos ei uimista ja tennistä niin frisbeen heittoa, potkulautaretkeilyä tai seinäkiipeilyä.

Olin aika tyytyväinen, ettei Ursula asunut meillä. Sain edes kotona istuskella rauhassa pehmeässä laiskanlinnassani Kuura-koira sylissäni. Jannen piti koko ajan huolehtia, ettei Ursula päässyt pitkästyseen. Mitä parhaalle kaverilleni oli oikein tapahtunut? Olisiko Jannella enää ollenkaan aikaa minulle?

Pidin heti perään toisen juomatauon. Katselin Ursulan ja Jannen peliä. Miksi Ursulan piti olla niin ärsyttävän hyvä kaikessa? Hän loikki notkeana kentällä ja palautti Jannelle jokaisen pallon. Jannekin taisi olla hätää kärsimässä, hikikarpalot kimalsivat hänen otsallaan.

- Eikö tuo jo riitä? minä huusin. - Janne, lähdetään kotiin!

Ursula katsoi kelloaan.

- Eikö me voida vuokrata kenttä vielä tunniksi...? Olkaa niin kilttejä. Tennis on ihanaa. Ja kyllä meidän pitää harjoitella syöttöjä, ne ovat ihan oleellinen juttu sitten oikeassa pelissä.

- Minä lähden nyt, minä ilmoitin, - mutta jääkää te kaksi pelaamaan.

- Janne, me harjoitellaan vähän, Ursula päätti. - Eihän meillä ole kiire minnekään? Voidaan pelata lopuksi kunnan kaksinpeli.

Janne keräili palloja ympäri kenttää ja täytti pallotykkiä. Eikä näyttänyt edes kovin kärsivältä.

Minä pakkasin tennismailan reppuuni ja suunnistin kioskille. Huh! Seuraavaksi Ursula varmaan vaatii meitä juoksemaan kanssaan maratonin! Suklaapatukkaa mutustellen menin kotiin ja lösähdin huoneeni ihanaan laiskanlinnaan. Kuura hyppäsi heti syliini. Oli minulla ainakin yksi uskollinen ystävä. Kuura nuoli käsivarsiani ja poskiani. Se oli maailman ihanin koira. Olin saanut hakea sen muutama viikko sitten löytökoirien hoitolasta.

Soitin Emmalle ja lupasin mennä hänen luokseen pelaamaan uutta Taikatytöt-peliä, vaikka olisi ollut ihanaa lojua nojatuolissa koko ilta.

- Pallerolla on sinua ikävä, Emma väitti. Epäilin kyllä, ettei Palleron hamsteri minua juuri muistellut, hyvä jos tunnisti. Nyt kun olin Kuuran onnellinen omistaja, minussa oli varmaan koiran tuoksuja, joista Palleron ei välttämättä välittänyt. Vein Pallerolle kuitenkin tuliaisiksi koiran herkkunapin, jota se alkoikin innokkaasti jyystää pitkillä hampaillaan.

- Millainen se Ursula oikein on? Emma kyseli, kun odottelimme pelin latautumista.

- Ihan kiva, minä sanoin vähän vältellen.

- Eli? Emma odotti jatkoa.

- Tosi urheilullinen ja tosi taiteellinen ja tosi hauska ja... minä puuskahdin. - Mutta se määrää koko ajan, mitä meidän pitää tehdä. Se on täällä Jannen vieraana, ja Jannen äidin mielestä meidän pitää ottaa sen toiveet huomioon, minä jatkoin.

- Ettekö te voi sanoa sille, että tehdään välillä jotain muuta, jotain sellaista, mitä Janne ja sinä haluatte tehdä, Emma ehdotti. - Mitä Ursula muuten tykkää Kuurasta?

- Ursula on allerginen koirille, huokaisin. - Eikä se taida edes tykätä niistä.

Emma ja minä leikitimme Palleroa ja pelasimme Taikatyttöjä, meillä oli tosi hauskaa. Söimme karkkeja ja kikatimme. Juuri tällaista lomalla piti olla. Emma kertoi sirkusesityksestä. Hän oli ollut siellä Kallen kanssa. He olivat tykänneet varsinkin jonglööreistä ja pariskunnasta, joka käveli nuoralla ja taituroi ilmassa pelkkien nauhojen varassa.

- Oletko sinä miettinyt sitä kurssia? Emma kysyi.

- Mitä kurssia?

- Sirkusleiriä, joka järjestetään nyt syysloman aikana meidän koululla, Emma sanoi. - Olihan meillä siitä puhetta. Aulassa oli leiristä iso ilmoitus.

- Unohdin sen autuaasti, minä tunnustin. - Tavallaan olisi kiva vain löhötä koko loma. Ursulan takia olen koko ajan opetellut tennistä ja vaikka mitä.

- Mutta minä haluan oppia kunnolla ajelemaan yksipyöräisellä, Emma sanoi. - Ja haluan, että sinä tulet mukaan. Toivottavasti siellä on vielä tilaa. Minä soitan sinne heti ja ilmoitan meidät molemmat.

2. Suklaakakkua torvisoittokunnalle

- Noora, voisitko auttaa, Marcello pyysi, asetteli päärynänpaloja lautasille, valutti niiden päälle kinuskia ja yritti samaan aikaan vaahdottaa maitoa kahviin.

- Tietysti autan, minä lupasin.

Emman luota lähdettyäni piipahdin kahvila Sähkeeseen moikkaamaan Marcelloa. Marcello ei paljon ehtinyt kysellä kuulumisiani tai kertoa omistaan, sillä kahvila oli täynnä väkeä. Kaikki pöydät olivat tupaten täynnä. Tämä piipahdus taitaakin venyä pitkäksi, arvelin ja käärin hihat.

- Mitä täällä on tekeillä? ihmettelin ääneen, otin Marcellon ojentaman veitsen ja aloin pilkkoa isoa marsipaanikakkua palasiksi hänen ohjeidensa mukaan.

- Asiakkaiden virtaa ei voi estää, Marcello sanoi tyytyväisenä.

- Syyslomalaisiako ne ovat? minä ihmettelin. Loisteen kaupunki ei yleensä ollut mikään varsinainen lomakohde.

- Puhallinorkesteri Tuuttaus, Marcello selitti.

- Se on juuri saapunut kaupunkiin.

Marcello katseli lehtiötään otsa rypyssä.

- Voi ei! Kolmospöydän seurue on tilannut suklaakakkua, mutta minulla ei ole sitä... vielä, Marcello sanoi.

- Jee, saanko minä tehdä sen? innostuin ja selasin Marcellon jättimäistä keittokirjaa.

- Olisi kiva, jos ehtisit pyöräyttää kakun, Marcello hymyili. Hän availi kaappeja ja latoi avuliaasti eteeni aineksia: kananmunia, jauhoja, kaakaota, sokeria ja

muuta. Aloin rivakasti sekoittaa taikinaa, mutta kieltämättä minua huolestutti, mahtaisiko seurue jaksaa odottaa kakun valmistumista.

- Tuuttaus? Mikä se sellainen torvisoittokunta on? minä ihmettelin puoliääneen.

- Tuuttaus on tunnettu yhtye, he soittavat elokuvasäveliä ja ikivihreää musiikkia, Marcello selosti.

- Heillä on konsertti Loisteen kaupunginpuistossa parin päivän kuluttua. Ja he rakastavat minun leivonnaisiani! Ykköspöytä söi jo koko limetortun!

- Sehän kuulostaa mainiolta, minä totesin.

Kaadoin taikinan kulhosta vuokaan ja työnsin koko komeuden kuumaan uuniin. Moona ilmestyi viereeni ja täytti mehulaseja. Moona on toinen Peltosen kaksosista. Marcello on auttamattoman ihastunut molempiin tyttöihin, Moonaan ja Liisaan, jotka hääräilivät nyt kahvilassakin. Heillä oli pienet ruskeat essut ja he näyttivät ihan piparkakkutyöiltä.

Kännykkä pirisi taskussani. Vastasin siihen samalla kun tähystin uuniin. Kakku kohosi ihan silmissä.

- Vertti ja Lenita Viikari! Emma huusi puhelimessa korvaani. - Sillä sirkuskurssilla ovat opettajina Vertti ja Lenita Viikari, voitko kuvitella?

- Kyllä kai se on mahdollista, sanoin epäröiden. - Keitä ne nyt sitten ovatkaan?

- Etkö ole muka nähnyt Verttiä ja Lenitaa telkkarin sirkus-show ssa? Emma ihmetteli. - Ja ne olivat mukana myös siinä kiertävässä sirkuksessa, jonka esitystä olin katsomassa Kallen kanssa. Muistathan, kerroin sinulle parista, joka teki huimia temppuja nuoralla. Ne opettavat meidän kurssilla!

Emma ei kai tosiaan muistanut, etten ollut ehtinyt viime viikkoina paljon tuijotella telkkaria, en sirkuksia enkä muutakaan. Äiti oli ollut sairaalassa ja minä olin